

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

Գաղղիոյ մէջ երկրաւորութիւնը զժրգագրաբար երթալով կը զօրանայ և կը տարածուի: Պոնափարգեան կուսակցութիւնը՝ որ մեծ վստահութիւն ունի իւր վերայ, հետզհետէ լրագրութիւններ կը հիմնէ, ընտրողաց քուէները շահելու կաշկատի և իւր ամենայն զօրութեամբ կը մարտի հասարակական տակաւն կուսակցութեան դէմ: Ստոյգ է թէ այս վերջինը՝ դաւաճական խորհրդաց անդամաց ընտրութեանը մէջ մեծ յաջողութիւն ունեցաւ, այսինքն ընտրեալ անդամները զրեթէ ամենքն ալ ըստականական կողմէ փարայ տէր անձինք են, բայց և այնպէս Պոնափարգեանք ամենեւին չեն վճատիր և անհոնջ ջանիւք կը շարունակեն իրենց ջատագովութիւնը՝ ի նպատակ դահալորոյ «Եւրոպէոն կայսեր, յատա՛ ըրերելով զինչ շատակը կարծեցեալ յաջողութեանց» զորս կը վախճէր Գաղղիան «Եւրոպէոն վճափառութեան կահակալութեան օրովը և կը սպասեն, կը ըսեն, արդարութեան ի գործ դրուելուն մօտաւոր ժամուն:

Ի տեղի կուլութիւն մեր ընթերցողաց, արժան կը համարեմք անոնց աջաց առջև դնել հեռեկալ յօգուածը Լ. Բէլի Լ. Բէլի օրագրոյն, որ Պոնափարգեան կուսակցութեան փարիզի մէջ հիմնած թերթերէն մէկն է, և Սէտանի անձնատուութիւնը կը ջատագովէ:

Ի ժամանակ արտաքին կարգի շարժում մի կը տիրէ, կը լսէ, պտրեկաւ անձանց բանակին մէջ, իւրաքանչիւրք իրարու կը հարցնէ Սաբ—Սահոն մարտաշարին արեւմտեւ վկայութեան տեղի կուլութիւնները, իւրաքանչիւրք կը ինչ և կը ինչ կը կարգադրէ: Այս օրագրոյն յօգուածները զորս քաղած է Տիւրքո զօրապետին հրատարակած մի կը իրենք, և ամեն մարդ իրարու կը հարցնէ թէ ինչպէս Գաղղիան պիտի կրնայ տանիլ այս նոր հարուածը՝ որուն ներքե պիտի ընկնի ինչ լայնութեան և արգարտարութեան իւր համարումը: «Եւ ինչ կը սեն արդեօք այս վկայութիւնը և այս զեբքը:

Պարզապէս կը ըսեն թէ Սեպտեմբերի 4ին տեղի ունեցած խաղաղական յեղափոխութենէ ի վեր, ամենէն բիրտ և ամենէն տմարդի զօրաբարութեան խաղաղի եղանք: Կը յաւելցեն նաեւ թէ Սէտանի պատմութեան այս մեծ երեսը, զոր ներկայացուցին մեղ իբրեւ ամօթ մի, իբրեւ արատ մի մեծ անուան մը վերայ, այսօրուան օրս ազգու կերպիւ յարկութիւն և սքանչացում կը պահանջէ, այսինքն յարկութիւն զոր կը պարտաւորեմք մատուցանել զժրգագրութեան, և սքանչացում՝ զոր կը պարտաւորեմք քաջարտութեան և անձնատուութեան:

«Վերջապէս ուրիշ ճար չկայ, պէտք է որ խոստովանեմք թէ Գաղղիան ինչ միայն մատնիչ եղաւ իւր պատուոյն, Ժիւլ Գարիի և Բիքարի պէս անձանց դարաններուն մէջ ինչպիսի, այլ և պարկեշտութեան և արգարտութեան ամեն օրինաց մատնիչ եղաւ: Գաղղիան միամտութեամբ հաւատաց ինչոր ըսին իրեն, թող տուաւ որ զօրաբարիչ և պարստաւի տետրակներ հըրատարակուին, զարշնի և վաւաչ պատկերներ տպուին, մէկ խօսքով թողտուաւ որ ամեն բան ընեն աւանց օր մը բողոք ընելու:

«Սէտան բաւը լսելով, Գաղղիան առանց բացատրութիւններ և առանց ապացոյցներ խնդրելու, անձնատուութեան քաղաքային ձեռնածուներու (հօքքապաղ) որոնք գործածեցին զնա իրենց նպատակը յաւաճ տանելու համար, շարաշար միասեցին, կողոյտեցին և մատնեցին զնա թշնամոյն, և միայն այժմ, այսինքն տանեցիկ աւփաէն աւելի ճնշումէն, քան դուրսեցին և թշուառութեաններէ ետեւ, Գաղղիան վերջապէս ինքը զլուր զալով՝ երկու քաջասիրտ և պատուարժան անձանց վկայութիւնը տեսնելով կալաղակէ: «Չարարալէք Սէտանի, սուտ զրուցեցիք անամթաբար»:

«Եւ արդ՝ անկեղծաբար խօսելով՝ այս յայտարարութիւնը քիչ մը ուշ է և կ'մնանամք պարկեշտ անձանց սրտից յուզմունքը: Եւ ինչպէս ամենքն ալ քիչ կամ շատ սրանեղութիւն կը զգան այժմ, քանի իւր

դաւորեալ այս խաղաղութիւնը, որուն իւրաքանչիւրք մեղսակից եղաւ, մեծապէս նուաստացուցիչ է Գաղղիոյ համար: Իսկ այժմ Սէտանի գէպքին ինչ ըլլալը յայտնի է: Այսինքն անձնատուութեան մեծ գործ մըն էր ի մէջ մեծ շփոթութեան մը: Սիւայն կայսրը այս սոսկալի ժամուն մէջ խուռն բազմութեանէն դուրս ելաւ ամենայն քաջարտութեամբ և խոհեմութեամբ: Ստոյգ է թէ իւր չորս կողմը վեհանքն զօրապետներ կային ի գիւցաղական եռանդեամբ, բայց երկիւղը ընդհանուր եղած էր: Եւ անձնատուութիւնները իրարու կը նհարականէին, անհամբերութիւնները իրարու կը զարնուէին, կը պոռային, կը զանդաւանէին, իրարու կը սպառնային, իրարու վերայ կը կասկածէին և զրեթէ զերար կը թշնամանէին: Եւ այս սոսկալի քաօսին իւրաքանչիւր վայրկեանին մէջ հարկաւոր անձանց կանքը կը զոհուէր: Եւ այս ամենայն ուրեք արիւնը կը հեղցըր, մեռելները կ'ընային, վերաւորեալները կը հեծէին, և այս ահագին աղմուկին մէջ զօրապետներ կային՝ որք կը վիճաբանէին և ուրիշները իրարու հետ կը բանակուէին: Հայնժամ կայսրը զամենքը կը խանձէր, զամենքը կը լռեցնէր բաց ի իւր վեհանքն անութեան: որով իւր սուրը հանելով կը յուզարկէր զՍէտան ռմբակոծող թաղաւորին խուսից:

«Թեպէտեւ իւր այս վեհանքնական ընթացքով ի խաղ կը գնէր իւր հարստութիւնը (տիւնաթի), իւր բարձր աստիճանը և իւր ազատութիւնը, բայց հոգ չէ, 80,000 հոգի պիտի աղատին ի մահուանէ, 200,000 ընտանիք սեւ սոյո մէջ պիտի չմտնեն և դուցէ Գաղղիան պիտի փրկուի:

«Եւ այս է ճշմարիտ պատմութիւնը Սէտանի»:

Սեր ընթերցողները՝ հասարակական տակաւն կուսակցութեան կողմանէ մինչև ցայսօր Սէտանի անձնատուութեան վրայօք զրուցուածները և զրուածները լսած ու կարգացած ըլլալով, կրնան վերոյգրեալ յօդուածոյն հետ բաղդատել և իմանալ զքաղաքային մեծ երկպառակութիւնը որ կը տիրէ այժմ Գաղղիոյ մէջ:

Գաղղիական լրագիրք մօմանք կը հրատարակեն թէ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՍՈՒՐԲ ՏԵՂԵԱՅ ԽՆԴԻՐԸ
(Շարունակութիւն): (1)

«Եւ ինչպէս, ըսաւ Նորին Վսեմութիւնը:

«Վսեմութիւն, կրկնեց սրբազան Պատրիարքն՝ ընդհատուր սովորութիւն է ամեն ժամանակ, ամեն ազգաց, և ամեն տեղ ուր ուրիշ որ կը գտնուին այնպիսի կարօտ՝ աղքատ կամ անտէր մարդիկ, որք ոչ կարեն իրենց գէրեցմանը օրինաւոր կամ սրբաբարով շինել տալ, զոր վստի կը տալու իմանք քարեր շարելանոց վրայ գտնէ տեղը անցայտ շինալու համար: Նոյն սովորութեան հաւմանաւ ահա զրուած են սաղայտակ կարծուած քարերն ալ: Բ՝ գիտի, որ անտէր աղքատաց կամ ո՛ր անկարող անձանց գերեզմանն են անոնք: Եթէ Գրանշիսկեանք չեն համոզուիր, ըսածս սուտ գիտե համար հրաման քրէք վեհմա: Տէր, ուրտիկ որ Լատինք սաղայտակ կը կարծեն, թող փորուի, եթէ նոյն քարերուն տակին մեռելոց ոսկորներ չեղեն, անձամբ կը վճռուի նոյն տեղին ճառագարն ըլլալը: Բայց եթէ մեռելոց ոսկորներ ելլելով զարծեալ չեն համոզուիր Գրանշիսկեանք ինչպէս յայտնի է, և զարծեալ կը տարակուսին, Տէր իմ, այն տեղին կրկին հրաման ընելու պիտի պարտաւորեք նոյն ճանապարհ ըսուած տեղը ծայրէ ի ծայր մէկ մարդաչափ խորութեամբ փորել տալու, եթէ մեռելոց ոսկորներ չեղեն՝ նոյն ճանապարհ կարծուած ծայրէ ի ծայր փորուած տեղին ամբողջ իմ սեփական գերեզմանատուն իրենց կը թողուի՝ եթէ Լատինք ձեր Վսեմութեան ներկայութեանը դաշնադրութիւն ընելու կրնան համարձակիլ:

(1) Տես լրագրոյն 902—904, 906, 907, 909, 912—914, 919 րիւտքը:

Իսկ եթէ ընդհակառակը պատահի, այսինքն՝ մեռելոց ոսկորներ ելլեն, իրենք ալ իրենց գերեզմանատեղին մեղ թողուն, զոր մեր գերեզմանատան հետ բաղդատելով հազիւ չորրորդ կամ հինգերորդ մասը կրնայ ըլլալ: Եթէ կը վստահին իրենց հարած ստուրթեանը, թող առեան զոն, և զործարկեմք առանց ժամանակ անցընելու:

«Ներքեցի վեհմա: Տէր, եթէ Գրանշիսկեանք ինչպէս միշտ նո՛, նո՛, նո՛ն զստ բան ճանաչել չեն ուղեր, թէ և լուր աշխարհ վկայէ թէ ճշմարիտ այս է, բայց և այնպէս եթէ իմ ստուգած ճշմարտութիւններու, որոնք որ աւելի ապացուցական են, զարծեալ չեն համոզուիր, պիտի ստիպուի իրենց խորհրդով զծուած իրենց զրջնէ կը, իրենց բերած և ձեր Վսեմութեան յանձնած յատակադէին վրայ յակամայից բռնադատեալ, չըսեմ թէ յարգարութեան ստիպուի, իրենց նշանակած մէկ անհերքելի վկայութիւնը յուսալ ըրելով, սրբազան Պատրիարքն ձեռքը յատակադէին վրայ կը կարգնելով և նոյն ճանապարհին տեղը ցուցնող հաստ սեւ գծին վրայ գնելով ըսաւ, վեհմա: Տէր, այս գծին տեղին վրայ չէ՛ Լատինաց սնդեղը թէ ճանապարհ է:

«Ս. յո՛, պատմապաշտեց Նորին Վսեմութիւնը:

«Ուրեմն, ըսաւ սրբազան Պատրիարքն, իրենց զծած և ներկայացուցած յատակադէին վրայ վստահ են. անոր համեմատ խօսիմք, և ինչ որ վճռուի ի հարկէ սիրով պիտի լսեն, և ամենայն սիրով պիտի ընդունին և պարտաւոր իսկ ալ են չիտակը խօսելու համար:

«Ի հարկէ, ըսաւ Նորին Վսեմութիւնը, քանի որ իրենք զծած և բերած են նոյն յատակադէին, ըսել է որ իրենց ուղածին համեմատ գծուած է. եթէ իրենց մէջն է զծողը ի հարկէ քաջ զխտելով զծած է, և եթէ օտար ուր է, ի հարկէ իրենք ըսաւ մը հասկընելով և պատմելով՝ զծել տուած են, և կամ աւելի ստուգադայն է զծողին՝

նոյն իսկ գերեզմանատուները տեսնելով զծելը այս յատակադէին, ինչպէս ահա դուք ալ կը տեսնաք: Նոյն իսկ տեղ ոչն համեմատ չէ՛. ինչպէս ահա ձեր քաշել տուածին զծելուն ալ ասոր նոյն է, միայն ճանապարհի տեղ ուղի գծը կը պակսի ձեր գծի տուածին մէջ: Առաւելութիւն մի ալ ունի մեր քաշել տուած յատակադէին վրայ՝

անոնց քաշել տուածը, ըսաւ սրբազան Պատրիարքը, վստիկ ամենայն պարագայիւք օրինաւոր կերպիւ քաշել տուած են. նա մանաւանդ երեք աղագոց գերեզմանատանց սահմանադրութիւնը նշանակելով զինի, գերեզմանաբարքն անգամ նշանակելով տեղի օրինաւոր ըրած են, որ համարէ թէ, վեհմա: Տէր, յատուկ յԱստուածապաշտ կողմանէ կը լսուի, և երբորք ինչպիսի բողոքովն լուծելու համար պատահած է այդ, թէ և իրենք չեն զգացած:

«Ուրեմն տե՛սք իմ, քաջ նկատեցէք սա իրենց ճանապարհ ըսած տեղը ցուցնելու համար քաշած ստ հաստ և սեւ գծին, որ Հայոց գերեզմանատան մէջն են կանցնի, մեծապէս շնորհակալ պէտք է ըլլամք նոյն Տէր Գրանշիսկեանքին որ զմեզ մեծ տարակուսութիւնէ և աշխատութիւնէ աղատեցին, իրենք ահա նոյն գծով օրինաւորապէս հաստատած են թէ, նոյն ճանապարհ ըսած տեղը ճշտուա՛ւ՝ այսինքն քարիք իլ ալ չէ, այլ գերեզմաններ են:

«Ինչ կըսէք, ըսաւ վեհմա: Վալի փաշան. ինչ բանի վրայ հաստատելով զայդ կըսէք, և ըսածներդ ինչո՞վ կրնաք առուգել և հաստատել:

«Ս. մենայն զիւրութեամբ, վստիկ ահա՛ նոյն զծով տուողուած է արդէն, ըսաւ սրբազան Պատրիարքն, և ինձ ստուգելու աշխատութիւն չէ մնացիլ ըսելով մատը նոյն սեւ գծին վրայ գնելով ցուցուց վեհմա: Վալի փաշային Լատինաց քաշած յատակադէին մէջ նշանակուած Հայոց մասին մէջ այն գերեզմանաբարք, որուն իսկ կ'ի

Գաղղիոյ, Լեւոնիոյ և Ռուսիոյ կառավարութեանց մէջ պաշտպանողական և յարձակողական համաձայնութիւն կամ գաղտնի դաշնագրութիւն մը եղած է, տեղաբնակ չհամար զնեղործութիւնը նոյն օրինակ համաձայնութեան կամ գաղտնի դաշնագրութեան որ եղած է, կըսուի, ի մէջ Գերմանիոյ, Լատարիոյ և Խաղիոյ տէրութեանց:

Լայ լուրը՝ թէպէտև ստուգութեան կարօտ է, բայց և այնպէս անհաւանական չեմք ինքնակալութեան քաղաքային քանի մը կարևոր խնդրոյ՝ որք կը դժուարացնեն զյարաբերութիւնները Լատարիոյ և Ռուսիոյ կայսերութեանց, և ի պատճառս նախնաճընգէմ կայսերութեան յորում կըդառնան Գերմանիոյ և Ռուսիոյ մեծ և հզօր տէրութիւնները:

ԱԶԳԱՅԻՆ

ԿԱՐԵՒՈՐ ԴԻՏՈՂՈՒԹԻՒՆ ՄԻ

Ըրշաւայ Օգոստոսի 28 թուոյն մէջ այս վերնադրով համառօտ խորհրդածութիւններ ընելէ ետև, Գահիրէէն առ մեղ յուղարկուած առաջին յօդուած մը հրատարակեցինք, որ դառնապէս կըդանդատէր ընդդէմ Կ. Պօլսոյ Պատրիարքարանին, յապաղեցնելուն համար զվերադարձն Եղիպտոսի բարեխնամ Լաւնորդ Մեսրոպէ սրբազանին ի վիճակ իւր:

Արշաւայք որ Կ. Պօլսոյ Պատրիարքարանը ամենին ուշադրութիւն չմատոյց յիշեալ յօդուածոյն, որ սակայն լի էր օրինաւոր առարկութիւններով և անժխտելի փաստերով, և որ առաւելմեծն է կըլիշեցընէր սրբազան Պատրիարքին իւր դրաւոր խոստումը և զայն փութով ի գործ գնելու կըհրաւիրէր զԼորին Սրբազնութիւնը: Լաւնորդ կեդրոնական վարչութիւնը զիտէ՝ արդեօք որ՝ եթէ յամառելու ըլլայ իւր այս անհոգ և անիրաւ ընթացքին մէջ իրաւունք կուտայ Եղիպտոսեան Հայոց՝ իրենց սիրելի Լաւնորդը բերել տալ ի վիճակ իւր առանց սպասելու Պատրիարքարանի հրամանին: Ստոյգ է թէ գերա. Մեսրոպէ սրբազանը չուզէր Պրուսայի առաջնորդին օրինակին հետեւիլ. սակայն երբ մէկ կողմէն Պատրիարքարանի՝ իրեն դէմ եղած ապօրինաւոր ընթացքը կըտեսնէ և միւս կողմէն օրինաւոր և հզօր հրաւերներ կընդունի իւր վիճակին ժողովուրդէն, ինչ կընայ ընել, հարկաւ ապօրինաւորութիւնը մերժելով՝ իրաւանց ճամբան պիտի բռնէ: Բայց մեր դրածոնք բուն վերայ ըլլաւորութեամբ խորհի Պատրիարքարանը: Լաւնորդ այս ցաւալի խնդրոյն վրայօք երկրորդ յօդուած մը ևս ընկալաք Գահիրէէն. զոր կըպարտա-

ստի վրայէն քաշուած էր նոյն եղբորուքաղճանապարհը, չը ցուցնող հաստ սև դիժը, և ըսաւ. քաջ դիտեցէք տեսա՞ր իմ, նայեցէ՛ք ինչ օրինաւոր պատահած է այս, միթէ ուրիշ վկայութեան և ստուգութեան կարօտութիւն մնաց զեռ, ահաւասիկ իրենց իրենց ձեռքը ստուգած են թէ նոյն ճանապարհ ըստած տեղը գերեզմանատուն է. և այժմեան գտնուած ճանապարհը ետքէն անցողաբարձով հաստատուած է. քանի որ իրենց իրենց ձեռքը սպառնալ հաստատուապէս վկայած են, ալ ուրիշ ո՛չ վկայութեան և ո՛չ ուրիշ ստուգութեան կարօտութիւն մնաց, ալ թող Լատինք ինչ որ կուզեն թող ըսեն. ահա իրականաբար ստուգեցաւ գործն, և այն իրենց բերած յատակադժովը: Ժպտեցաւ վսեմա. Վալի փաշան և բոլոր ներկայ դատուողք, և ըսին՝ ճիշտ այդպէս է, և այս յայտնի ապացոյց է. ուրեմն յայտնի անիրաւութիւն է Լատինաց ըրածը և խօսածը ըսելով՝ բոլոր այս եղև լութիւնը հասկցուցին Պ. Հիւպատոսին, որ արդէն խօսքերուն եղանակէն և յատակադժին վրայ եղած քըն՝ նութիւններէն և մատնացոյց շարժմունքներէն կիսով չափ հասկցած էր, և նա սկսաւ ժպտել:

«Յայտնուեցաւ ուրեմն, տեսա՞ր իմ, Լատինաց արարքը, ըսաւ սրբազան Պատրիարքը, և տեսա՞ր ահա առանց շարժմունքները, իմացա՞ր անոնց խօսած խորամանկ խօսքերուն յարդը. որոշեցէ՛ք ուրեմն և դարձուցէ՛ք իրաւունքը իւր սեփական տիրոջը, պատուիրեցէ՛ք զրկողին որ մէկ մ'ալ չյանդգնի այսպիսի յափշտակութիւններ ընելու:

Յաւելցուց ասել սրբազան Պատրիարքն թէ՝ «Գիտեմ տեսա՞ր իմ, դարձեալ Ֆրանչիսկեանք չպիտի զիջան իրենց յայտնի անիրաւութիւնը ճանաչելու, և պիտի պնդեն, թէ այնտեղը ճանապարհ է, և չպիտի զիջան իրենց անիրաւութեամբ շինած դուռները զո-

ւորիմք հրատարակել, յուսալով թէ Կ. Պօլսոյ Պատրիարքարանը պիտի չըսպասէ երրորդ յօդուածոյն հրատարակութեանը. որուն մէջ պույէ Ս. Հայրիկին գրաւոր խոստման օրինակը պիտի տեսնուի:

Լաւնորդ յիշեալ երկրորդ յօդուածը:

Գահիրէ, 29 Սեպտ. 1871

Երուսաղէմայ Միաբանութիւնն ընդդէմ

Եղիպտոսի Առաջնորդութեան:

Բ.

Գուցէ համազգիներէ շատերը դեռ չեն դիտեր թէ՝ ինչ պատճառաւ Երուսաղէմայ Միաբանութեան և Եղիպտոսի Առաջնորդութեան մէջ երկար ժամանակէ ի վեր գոտութիւն ծագած է:

Ոմանք Լատուր վարդապետին անիրաւ բողբոք ըլլալ կըկարծեն. ուրիշները կալուածական խնդիր մը կըլիշեն, և շատերը Լաւնորդութեան կամ թեմ մեծապաշտութիւնը կըլուզեն: Երբ երբ տարբեր կարծիքներէն ո՞րն է բուն պատճառը: — Խնդիրը պարզեմք: Լատուրին անիրաւ բողբոք՝ Երուսաղէմայ Միաբանութեան գաղտնի նպատակին ծառայելու և իւր գաղտնաբերութեան ծանրութիւնը վրայէն նետելու համար պատրաստուած հնարք մըն էր, զոր արդարութիւնը յերևան հանեց:

Ուրեմն գոտութեան պատճառը այս չէ:

Կալուածական խնդիրը արդէն երկար ժամանակէ ի վեր լմնցած է, Եղիպտոսի Հայ ժողովուրդեան և Երուսաղէմայ միաբանութեան փոխադարձ կատարեալ հաւանութեամբը:

Բնէլէ թէ գոտութեան պատճառն այս ալ չէ:

Արմայ անդին թեմական մեծապաշտութիւնը, որ բուն իսկ գոտութեան շարժասկիզբն է մեր բարեխնամ սրբազան Լաւնորդին ի Կ. Պօլսոյ հրաւիրուելուն միակ պատճառը: Կըզարմանանք սակայն երբ կըմտածենք Երուսաղէմայ վանուց բանցոյցած այս տարօրինակ քաղաքականութեան վրայ. որ կընմանի ըսել մէկու մը, «Սիրէ՛ զիս՝ թէպէտ ես զքեզ կատեմ»: Եթէ Եղիպտոս Երուսաղէմէ բաժնուած է, պատճառը ոչ այլ զքէ բայց միայն Երուսաղէմի Միաբանութիւնը, և այս այնպիսի ճշմարտութիւն մըն է, զոր չլրնար ուրանալ. ինչո՞ւ, ուրեմն, կըթշնամանք:

Չենք ուզեր անցեալը խառնելով միտքերը գրկուել. այլ կուզենք մեր ցաւը յայտնել և ինչէն մեր ցաւը իմացնել հասարակութեան, իմացնել բոլոր Հայոց թէ Երուսաղէմայ Միաբանութիւնը կուզէ բռնաշաղկապ վրայ, կըստիպէ զմեզ որ իւր իշխանութիւնը միայն ճանչանք և կուրօրէն հնազանդինք. շանթեր կարձակէ մեր վրայ և չթողուր որ մեր ազատ կամքով մեր ապագան ապահովենք: — Եւ ինչպէս:

ցելու և իրենց կից ճանապարհի կողմը դարձնելու. բայց և այնպէս տեսա՞ր իմ, դարձեալ պիտի պատասխանեմ իրենց, տէրութեան օրէնքին համեմատ. ուրեմն կըլինիք թէ՛ տէրութեան կանոնին համեմատ և դատաստանական օրինաց համաձայն պատասխան տուէք ինձ դուք, տեսա՞ր իմ, և Պ. Հիւպատոսն ևս ըստ իրենց տէրութեան օրինաց պատասխանեցէ՛ք ինձ ճշմարտութեամբ, որպէս կըպահանջէ արդարութիւնն ըսելով՝ սկսաւ այսպէս:

«Ես» Ֆրանչիսկեանց ըսած և պնդած խօսքերուն համեմատ գործին հակառակ կողմը բռնենք, և ըսենք թէ նոյն իսկ իրենց ըսած տեղը ճանապարհ եղած ըլլայ կամ ճանապարհ է, նաև իրենց անիրաւութիւնը աւելի դատապարտելի ընելու համար բոլոր աշխարհի առջև, զիպուք թէ նոյն տեղը թագաւորական ճանապարհ քարիքի իլ ամ է. բայց և այնպէս Ֆրանչիսկեանք դատը բերէք չեն կրնար վստաւելիլ. վստաւի իրենց թողած դռներուն և ըսած ճանապարհին մէջ տեղի գտնուած հողը թէ և մէկ թիւ ըլլայ, ազգային սեպհականութիւնս է, ըստ օրինաց իրաւունք չունիմ ըսելու թէ իմ գետնիս վրայէն մի անցնիլ. իմ սեպհականութեանս վրայ մի կողմեր, երբէք հրաման չունիմ. ինչ կընէ դատաստանը, արդեօք կըթողնարէ՞ք այդպիսեաց:

«Երկրորդ» քանի որ նոյն դրան առջև եղած դատին իմ սեպհականութիւնս է, քանի որ Լատինաց գերեզմանատան հիւսիսակողմն հասարակաց պողոտայ կայ, այսինքն քարիքի իլ ամ, իրենց ճանապարհ տալու պարտաւորութենէ ազատ եմ ըստ տէրութեան օրինաց, ուրեմն և ես անոր քաշած պատին ճիշտ առջևէն իմ գերեզմանատանս պատը երբ կուզեմ, կրնամ քաշել տէրութեան օրինաց համեմատ՝ մէկ ձեռք սղմելու չափ առնել և մեր պատին մէջ միջոց ձգելով, ո՞վ կընայ զիս արգելուլ, քանի որ իմ ըրածս Լատինաց ըրածին պէս

Մենք մեր ազատ կամքով և քուէով մեր հողերը հովիւն ընտրեցինք. որուն հայրախնամ հովանաւորութեան շնորհիւր յառաջագէմ քայլերով դէպ չբարօրութիւն կըդիմէինք. և Երուսաղէմ մեր քայլերը արգիլեց: — Ինչ անգթութիւն:

Չենք տարակուսիր թէ ամենա սրբազան Հայրիկ արդէն համոզուած է, թէ գերա. Մեսրոպէ եպիսկոպոսին յանցանքը ոչ այլ ինչ է, բայց միայն Եղիպտոսի առաջնորդ ըլլալը. և Երուսաղէմայ Միաբանութեան ինչ որ ուրիշ և է եկեղեցական, նոյն իսկ սրբազան Հայրիկն անդամ եթէ Եղիպտոսի առաջնորդ ընալուէր, միևնոյն դատապարտութիւնը պիտի կրէր: Լայպէս չէ՝ — Կըլիշեք, սրբազան Հայրիկ, երբ եղիպտական խնդիրը դեռ չէր ծնած, և Երուսաղէմայ Միաբան գերա. Սիմօն եպիսկոպոսը Եղիպտոսի խօսքը կըբանար, ինչ վարպետ դարձուածքներով կըխօսէր մեր բարեխնամ Լաւնորդին վրայ և սրբազան շինծու լուրերով ձեր Սրբազնութեան ուշադրութիւնը կըհրաւիրէր անոր վերայ: Լայպէս չէ՝: Ես խաւա պատրաստութիւն մըն էր այս:

Կըլիշեք նաև Երուսաղէմայ Ս. Լեւոնոյն այն դրոշմը դրոշմ և հրամայական հեռագիրները և նամակները՝ զորս ձեր Սրբազնութեան և ուրիշ շատերու տեղացոյց, իբր թէ՛ իւր միաբաններէն Լատուր վարդապետը նահատակուած է, առանց սակայն յիշելու թէ միևնոյն օրը միևնոյն շողեմաւով որ նահատակութեան լուրը առած էր, ունէր նաև Եղիպտոսի աղբային վարչութեան կողմանէ տեղեկացի մը, որ Լատուրին անվայել և յոռի ընթացից նկարագիրն էր: Յարձակման առաջին նշանն էր այս:

Հապա կըլիշեք ձեր Սրբազնութեան խորհրդականի, ըսել կուզենք գերա. Սիմօն եպիսկոպոսի այն ամեն խորհուրդները, որ բերնին ծայրը մեղը քսած կարտասանէր, պնդելով թէ գերա. Մեսրոպէ եպիսկոպոսի՝ իբր եղբունագործ ի Կ. Պօլսոյ կանչուելու անհրաժեշտ է ի պաշտպանութիւն Երուսաղէմայ Ս. Լեւոնոյն: Լայս ալ Եղիպտոսի առաջնորդական Լեւոնոյն ժամ յառաջ գրաւելու համար ստատաւորուած հնարք մըն էր: Վերջապէս կըլիշեք անշուշտ, սրբազան Հայրիկ՝ որ երբ խնդիրը պարզելու համար յանձնաժողով մը խօսք ըլլայ, ինչ իրաւանցումներով կընեղէ ձեր խորհրդականը և սրբապարկ արգելքներ կըյարուցանէ, առանց սակայն իւր նպատակին հասնելու:

Եւ ինչէր այս իրաւանցումին պատճառը: Միմիայն որ խորհրդականին մատովը շարժի ամենինչ, որ պէտքի գերա. Մեսրոպէ եպիսկոպոսին անմեղութիւնը և զրպարտութեանը զոհուած ըլլալը չյայտնուի:

Բայց, սրբազան Հայրիկ, երկմենցուցանեմք զձեզ

օրինաց և արդարութեան դէմ չէ՛:

Համարէ թէ միաբնակ սպաստականցին Նոյնի վսեմութիւնը, թէ քանի որ հողին տէրը արտօնութիւն չտար իւր հողին վրայէն անցնիլ, դրան տէրը իր դռնէն դուրս չկրնար ոտք կոխել. բայց եթէ ուրիշ կողմանէ դուռ բանալու դիւրութիւն չունենայ, այն ատեն իրաւամբ կրնայ պահանջիլ նոյն հողին տիրոջմէն իրեն ճանապարհի համար ըստ բուսականին դիտին, և այն ոչ թէ բռնութեամբ, այլ համոզելով որևիցէ կերպով, և նոյն հողին տէրն ալ պարտաւոր է ամենայն սիրով հնազանդել իւր և շնորհիւ. բայց եթէ Լատինք քովերին հասարակաց պողոտայ ունին, ինչպէս որ դուք կըսէք և կըպնդէք, երբէք չեն կրնար իրաւունք ունենալ. դուք ձեր սեպհական հողին վրայ կրնաք ձեր պատը քաշել երբոր ուզէք մէկ ձեռք սղմելու չափ միջոց ձգելով. տէրութեան օրինաց համեմատ Լատինք ձեզմէն ուզած գետինը ուրիշ կերպով չեն կրնար ստանալ, եթէ ոչ վիճարկելով կամ ծախու առնելով և այն ձեր ամենայն յօժարութեամբ նուէք ընելու միջոց գտնելով:

«Ուրեմն, ըսաւ սրբազան Պատրիարքը, այս ո՞ր աստիճան անիրաւութիւն է Ֆրանչիսկեանց մեղ ըրածները, և ո՞ր աստիճան անհասկանալի է մեր բարեխնամ Կայսեր հպատակասէր բարի կամայը հակառակ տէրութեան պաշտօնէից կողմանէ ցոյց տրուած թողաւորութիւնը, որ Հայոց ազգին արդար սեպհականութեան իրաւունքները այսպէս իւր աչքին դիմացը ոտնակոխ եղած է և կըլլայ. և արդեօք դեռ պիտի շարունակուի, ոյր վստա շուարեալ մնացիլ եմ թէ, եթէ դարձեալ պատահի, ո՞ր ազգի, և ո՞ր տէրութեան օրինաց կամ դատաստանի դիմեմ: Եւ դուք Պ. Հիւպատոս արդեօք տեսա՞՞ք էք այսպէս արդար և սեպհական իրաւանց չաւառար բռնաբարոյիւր. արդեօք ձեր տէրութեան կա-

Դ. Պոլսոյ Հայ լրագրաց մէջ կըլիարդամբ թէ նոյն մայրաքաղաքին ազգային երեսփոխանական ժողովոյն երեսներորդ նիստը անցեալ ամսոյ 24ին տեղի ունեցեր է ատենապետութեամբ պարոն Բրիստոստուրի Ղազարոսեան, առաջին, երկրորդ և երրորդ ատենապետները ներկայ չգտնուելուն պատճառաւ։ Այս նիստին մէջ ուրիշ քանի մը տնօրէնութիւններ ըլլալէ ետեւ, ժողովը ութ նոր երեսփոխանաց ընտրութիւնը վաւերացուցեր է, կըսեն ազգային լրագիրք. սակայն բոլորովին կըրուեն և հոգ չեն տանիր տեղեկութիւն տալու հասարակութեան՝ թէ յիշեալ նիստին ներկայ գտնուող երեսփոխանաց թիւը քանի՞ էր, մեծադոյն մաս կ'աօր թէ չկար, Վարձեալ կըրուեն և ամենեւին հոգ չեն տանիր ծանուցանելու թէ նոր երեսփոխանաց ընտրողները քանի՞ հոգի են, ընտրողներէն քանի՞ հոգի քուէարկութեան ներկայ գտնուեցան, և վերջապէս իւրաքանչիւր երեսփոխան քանի՞ քուէով ընտրուած է։ Սահմանադրական այս ամենահարկաւոր պարադաները հրատարակութեան առժանի են, որպէսզի ըստ այնմ հասարակութիւնը

ՏԳՍՐԱՆԻ ԱՐՇԱՆՈՒՄՈՅ ԱՐԱՐՄՏԱՆ